

supliment

Nr. 4 / 2010

www.tiuk.reea.net

TIUK!
K-AVEM
KEF

PREMII TIUK! PENTRU 2009

DebuTiuk:

„Chipurile” de Stoian G. Bogdan
(Ed. Cartea Românească)

„Postoi paravoz. Confesiunile
dogmatistei” de Moni Stănilă
(Ed. Ninpress & Charmides)

Grand Underground:

„O sută cincizeci de mii la peluze”
de Diana Iepure (Stare de urgență)

ExperimenTiuk:

„Troleul 43 s-a spânzurat cu cordonul
de la capot” de Mugur Grosu (Ed. Vinea)

DramaTiuk:

„Chișinău, 7 aprilie. Teatru-document”
(Fundatia Culturală „Camil Petrescu”)

RevoluțioTiuk:

„Sex & Perestroika”
de Constantin Cheianu (Ed. Cartier)

EreTiuk:

„Ultimii eretici ai imperiului”
de Vasile Ernu (Ed. Polirom)

Cea mai vie antologie:

„Prima dată” de Laura Albulescu (Ed. Art)
„Noua poezie basarabeană”
de Dumitru Crudu (Ed. ICR)

Cel mai (ne)șteptat

nou site:
<http://www.liviuioanstoiciu.ro/>
nou blog:
<http://noraiuga.wordpress.com/>

Cel mai tiuk roman on-line:

„Playlist” de Mihnea Blidariu

Cel mai fain blog de editor:

<http://erizanu.cartier.md/>

Cel mai tiuk manuscris:

„Viseptol” de George Vasilevici

Cea mai profi

nouă editură:
Ninpress

nouă revistă:

Revista la Plic (Chișinău)

Muzon beton:

Luna Amară – „Don't Let Your Dreams
Fall Asleep”

Cel mai bun album de debut:

„ARTillery's Band” de Mauser

Cea mai tare emisiune muzicală TV:

„Bring the Noise” de Hefe

Blog esențial din lumea muzicală:

<http://tudorchirila.blogspot.com/>

Cel mai bun film ro:

„Polițist, adjectiv” de Corneliu Porumboiu

Cel mai bun film străin:

„Antihristul” de Lars von Trier

RespectTiuk:

Tinerii basarabeni care au învins
sistemul neo-comunist de la Chișinău

**Radu Pavel
GHEO**
(scriitor,
traducător)

Ce îmi place mie la *Tiuk!* (și îmi place foarte mult): faptul că reușește să rămână una din reviste românești vii, dinamice și inteligente. Toate trei la un loc – nici nu știți cât de greu e asta. Există, de exemplu, o mulțime de reviste inteligente, dar lipsite de viață, așa cum există și vioiciune sterilă. Nu e cazul la *Tiuk!* O fi și datorită faptului că apare în format electronic... chiar, cum ar fi un *Tiuk!* pe hârtie?

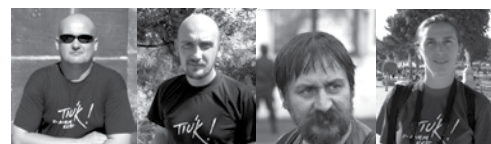
Mai e ceva. O slăbiciune personală. Chiar două. Îmi plac revistele care publică proză, multă proză. Și traduceri. Nu sînt foarte multe și e păcat. Apoi, îmi place și grafica lui Perjovschi.

Am scris mai demult un eseu intitulat *Memoriile unui amant al revistelor*, în care îmi imaginam ce fel de femei/fete ar fi revistele de cultură de la noi dacă le-aș antropomorfiza și mai ales cum ar fi dacă aș ieși cu ele la o întâlnire, două. Pe *Tiuk!* o văd tânără (mai tânără ca mine), suplă, nonconformistă, curioasă și nonșalantă. Sigur, mi-ar plăcea să ies cu ea – și nu doar o dată.

Tiuk!

ăștia sîntem:

Mihail Vakulovski
Alexandru Vakulovski
Dan Perjovschi
Carmina Vakulovski

ENGLISH EDITION PAGES 15-16

Alexandru
VAKULOVSKI

pe drumuri

Drumul din România în Republica Moldova mă macină, nu numai fizic, ci și psihic. Iarși vama cu întâmplările ei imprezibile, apoi mai e și trecerea de la o mentalitate de căcat la alta care, deși e geamănă și e cu același miros, e totuși diferită.

În Chișinău mă întâlnesc cu vechi prieteni, care uneori îmi mai fac surprize cu schimbările lor. Ba se apucă unu' de fumat, ba alții se lasă, se căsătoresc, divorțează, fac copii... De fiecare dată am o senzație că în Chișinău e o agitație mare, că abia pot prinde firul lucrurilor ce se întâmplă alături de mine, cu mine.

Ajung pe la Harms, unde de fiecare dată știu că voi asculta niște muzică despre care nu știam că există. De data asta am dat de **Grajdanskaia abarona**, cu Egor Letov. Sunt dintre primii punkeri ai URSS-ului.

Letov, zice Harms, de fiecare dată când ieșea din casă era bătut. Avea pe capul lui o echipă care aveau

ca serviciu să-l bată de câte ori îl întâlnesc. Și îl întâlneau de câte ori ieșea, căci îl așteptau. Oricum, Letov i-a tot futut pe comuniști, pe toate felurile de -iști. După căderea comunismului însă s-a întâmplat ceva surprinzător. Astfel **Grajdanskaia abarona** a intrat într-o mișcare ultranaționalistă, împreună cu **Karozia metala**.

Probabil Egor nu mai poate trăi decât la limită, e obișnuit să fie extremist, o fi primit atâta bătaie de s-a tâmpit. Sau nu se mai poate

un folder *manele* câteva piese de **Paraziții**. Mai asculta și **Luna Amară**. Harms s-a lăsat iar de fumat.

Când am fost în Chișinău împreună, te-ai cam speriat de Harms. Cu glumele lui și râsul ce cade în cascade. Harms povestea despre ultimele sale aventuri cu propoziții de genul: am vrut să-i fut una-n bot curvei, da' am tras una-n perete, dă-o-n pizda mă-sii! Atunci am tras o beție de vodcă cu Ski și cu Harms. Ne-am făcut varză, Harms a

opri. E păcat, fiindcă băieții sunt chiar foarte buni, nu fac parte dintre punkerii care au ales punkul fiindcă nu știu să folosească instrumentele. Jirinovski când a fost întrebat care sunt formațiile lui preferate a răspuns: **Grajdanskaia abarona** și **Karozia metala**.

Încă o formație descoperită datorită lui Harms e **Leningrad**. Tot e un fel de post-punk, îi iau la mișto pe toți, își bagă pula în toate.

Harms când se trezește ascultă câteva piese de Vâsoțki, ca ziua să meargă bine. Harms e rocker, și nu unu' obișnuit, ci un rocker care ascultă numai rock rusesc și din Moldova. Am încercat să ascult și rock străin, mai sunt formații bune, Led Zeppelin, The Doors, dar nu merg așa bine ca astea.

Desigur că nu-s de aceeași părere cu el, dar asta nu strică prietenia noastră. Poate că într-o zi îl voi surprinde ascultând **Eminem**, **Guano Apes**, **Staind**... Oricum, acum avea pe computerul lui pe

început să se plimbe cu pușca prin apartament.

Ți-a plăcut Chișinăul, deși nu prea înțelegeai ce se vorbește în jurul tău. Mă aveai doar pe mine, în rest străini. Nu știai ce gândesc, ce vorbesc. Moldova ți s-a părut o țară străină, deși frumoasă, la fel de rece. Eu aparțineam ei, eram acasă, tu erai în aer. Exact invers. Așa cum a fost la venirea mea în România. Ceea ce vreau eu e să ne simțim străini ambii, undeva mai la Vest.

TiuKestionar extrem Literatura și extremismul

1. Se spune că în literatură, ca autor, nu trebuie să ai limite. Nimic nu este interzis. Care e punctul tău de vedere?
2. Ce e permis în literatură și în realitate nu?
3. Cunoașteți cazuri când normalul din literatură reprezintă extremă în viață?
4. Ce puteți face în literatură și în viață nu?
5. Scriitorilor li se iartă mai ușor faptele extreme în realitate?

Liviu Ioan Stoiciu

1. În principiu, așa stau lucrurile, libertatea e deplină, atoatepotentă. Dar cum nici liberul arbitru necenzurat transcendent nu-i place lui Dumnezeu... Depinde totul de bunul simț al autorului dacă se autocenzurează, dacă nu vrea să forțeze nota în ceea ce scrie și nu-și supune cititorul unui abuz. Gândiți-vă la „Vom muri și vom fi liberi” – în aceste cuvinte puteți găsi esența, libertatea totală e posibilă numai după moarte. Excesele de libertate innăscute la scriitori pot fi catalogate anacronice.

2. Datorită acestei reguli de a nu avea limite și a nu fi nimic interzis, realitatea a născut monștri. Societatea s-a reglat în timp, s-a „civilizat”, și pentru „realitate” a impus legi pe care trebuie să le respecti. În „literatură” totul e permis pe mai departe, societatea putând să spună și azi, trezită în fața unei monstruoșități: „asta e literatură” (teoretic, repet; fiindcă în practică lipsa de talent te poate da cu capul de pereți, ajungi să regreti că ți-ai risipit viața scriind literatură, în loc să faci afaceri cu o cârciumă a ta). Istoria a demonstrat că literatura e dulce copil pe lângă realitate. Că se întâmplă atâtea lucruri inimaginabile. Ficțiunea nu-și poate permite să scoată la iveală decât ce e credibil concret. În orice caz, literatura (ficțiunea, ciudățenia) ar trebui să fie mai șocantă decât e realitatea – dar nu e.

3. Nu, anormalul din realitate a întrecut întotdeauna literatura. Literatura te obligă să te tot raportezi la ceva, realitatea nu ține cont de nimic. Literatura e literatură, nu i se cere să facă realitate, ci să fie credibilă, pe când realitatea poate să facă literatură, să fie confundată cu ea și e acceptată ca atare. Nuanțând (nu e nimic bătut în cuie pe lumea asta), se poate ca și literatura să pună în dificultate public realitatea, dar de fiecare dată se va spune că asta e literatură și nu va fi percepută ca o extremă.

4. După 60 de ani pot să spun cu mâna pe inimă că în viață nu mi-am văzut nici un vis mare înfăptuit și că în literatură nimic din ce mi-am dorit în realitate n-a ieșit. Să le ia naiba de vise, că nu mai știi care e realitate și care e literatură! Dacă vrei să le redai în realitate, visele devin literatură.

5. În faptele extreme? N-am auzit să i se ierte unui scriitor dacă a omorât pe cineva (fie și în legitimă apărare sau din culpă, într-un accident rutier, Doamne ferește). Eventual, i se face mai multă publicitate dacă se sinucide. I se trece numai cu vederea dacă e bețiv sau drogat, considerându-se că e artist și că din băutura și drog scot maximum din sensibilitatea omenească (dar nu cred că i s-ar ierta dacă ar vinde droguri, dacă a încălcat legea)... Altfel, scriitorul etichetat ca extremist C.V. Tudor a fost ales de români europarlamentar, ceea ce înseamnă că extremismul lui politic e nu numai iertat, ci și apreciat. Ce alt gen de extremism li se iartă scriitorilor în realitate? Faptul că scriu și vorbesc licențios sau sunt homosexuali, pot fi arătați cu degetul ca extremiști? Dacă scriitorii sunt internați în spitalul de nebuni (adică sunt ajunși la o extremă a existenței) li se iartă într-adevăr mai ușor, nebunia fiind o stare benefică pentru creație... Că viața literară e mai complicată decât pare a fi în realitate.

16 mai 2010. București

Andrei GHEORGHE

Puliu de muliu

Într-un loc cu fițe, poți să inventezi orice expresie: nici un fițos de-acolo n-o să te întrebe ce înseamnă, ca să nu se zică despre el că nu știe limbi străine.

Cîrciuma ținută de Dinu Pescariu și de nevastă-sa, Ileana. Loc curat, mîncare bună, fițe cît cuprinde. Poți să comanzi puliu de muliu cu sos de liliu de zizu. Conversația e destul de expatriată, adică condimentată de consumer insight, financial margin și targeted market. E o zi de naștere; cu lume foarte puliu de muliu; parfum, havane și scotch de doisprezece ani. Fete de politicieni, oameni de afaceri și atîrnători de

prin media și entertainment. Lume bună. Pe Chișu nu îl văd. Afară, la intrare, Porsche, AMG, Brabus și un Jaguar. Bemeveurile sunt toate șaptesute patru zeci și cincini. Nici mai mult nici mai puțin. Rînjesc, mă așez într-un colț și mă holbez cu băieții la Ileana. Mamă ce bună e, mă! În rest fete triste, transpirate. La Provence. Afară, la lac, pe terasă. E o altă zi de naștere cu lume de eșalonul doi. Afară, Wolksvagene Passat și un BMW seria trei. Cămăși descheiate, muzică tare, mese

ocupate și un grătar sfîrîind vesel. Bărbații rînjesc la Ileana. Femeile rîd de bărbați și eu beau toată seara suc de portocale și nu mă plictisesc. Suntem cu soțiile și dacă mai pun aștia Bonnie M încă o dată, eu mă apuc să dansez. Pe la două, mă ridic și plec. În drum, pe lîngă casa mea, trec pe lîngă o terasă. Muzica bubuie, Daciile se ambalează în draci și în general e un vacarm. Sus, de la un geam, cineva aruncă cu o pungă cu apă. Rîsete zgomotoase. Meserii ies afară în stradă și încep să danseze în jurul unei nave de bere. Urc scările, intru în casă, îmi întind picioarele pe masă și mă uit la ziare. În Evenimentul Zilei un titlu: Iordănescu, nu mănîncă și plînge. Rîd și mă duc la frigider, să mănînc ceva. Un sandviș cu maioneză și măsline și limbă rece. Hai România! Odată și odată, tot ne-om califica!

Mihail VAKULOVSKI

Ochiul care se uită la Big Ben

21 – 25 aprilie, Londra

deși ne-am luat bilete la avionul spre Londra cu juma de an înainte, natura – prin vulcanul islandez – ne-a mai demonstrat o dată că omul e mic-mic-mic, pitic, așa cum se vede din avion, și cenușa vulcanică a paralizat transportul aerian. exact pînă pe 21 n-a zburat nimic spre Londra, toată noaptea de 20 aprilie am ars-o pe net și am tot citit cum vine în Europa al doilea nor de cenușă, exact prin Marea Britanie, și am tot sunat la aeroport, de unde nu răspundea nimeni-nimenea, - deși ziua ne-au spus să sunăm după 23,00, - ba a răspuns cineva de la „medic veterinar” și a închis imediat. În fine, am vorbit cu nashu’ să ne „repadă” pînă la aeroport și am pornit în trombă spre București-capitala-țării-estii. bine că ne-am luat o marjă mare de eroare, că nashu’ și-a băgat picioarele și n-a răspuns nici la telefon (să fi adunat vreo 51 de apeluri), nici la ușa, nici la mobilul nashei. călătoria n-a început chiar promițător, dar a intrat în normal imediat după ce a depins totul doar de noi. de la B cursele spre Londra fuseseră anulate, iar cînd am ajuns la Budapesta am aflat același lucru, doar avionul nostru nu era „canceled”, ci „în așteptare”. după vreo 4 ore cu „Acid House” am intrat în primul avion cîștigător – al nost’, restul fiind anulate în continuare! chiar pe aeroport am aflat ce scumpă e Londra sau cît de săraci sîntem noi, dar totuși nicăieri altundeva nu mi s-a părut atît de scump transportul, de exemplu, „nicăiurea”, 12 £ de la aeroport pînă la Victoria, de acolo ne-am luat abonament pentru o săptămînă, 35 Euro, altfel ne ruinam dacă plăteam bilete zi de zi – 12+12 + 35 + 35 + 12 + 12... doar transportul... dar am ajuns exact de ziua verișoară-mii și asta a fost un super cadou pentru mine, de mic fiind foarte bun prieten cu Rodica, cu care chiar m-am înțeles ca cu o soră adevărată. a doua zi, ziua de naștere a lui Lenin, am ieșit dimineața din casă și ne-am întors la 21-22, așa cum s-a întîmplat și-n restul zilelor, noaptea mai stînd de vorbă la un pahar de vin de-al socrilor Rodicăi, un vin viu, după modelul apă vie, a mers perfect în mini-concediul londonez. În prima zi ne-am plimbat de la statia London Bridge la Soutwark Cathedral, din centrul cu Tower Bridge & Turnul Londrei & Monument - Royal Exchange - Bank of England – Guildhall-ul cu bustul lui Shakespeare - Catedrala Sf. Paul - The Temple - Royal Courts of Justice – Universitatea - Trafalgar Square (cu National Gallery și Coloana lui Nelson) - Whitehall Street - Cleopatra’s Needle pînă la Palatul Parlamentului cu Turnul cu Big Ben-ul, clopotul de 14 tone care dă ora exactă, Abația Westminster... Ne-am întors zi de zi la

Big Ben, nu pentru Ochiul Londrei, ci pentru biserica în care-s înmormîntați Newton, Dickens, Darwin, Shakespeare, Chaucer, Ben Jonson, Haendel, dar tot n-am reușit să intrăm. A doua zi de plimbări prin Londra a fost una mai culturală, firec, de ziua lui Shakespeare. K a trebuit să-și ia altă pereche de încălțăminte, apoi ne-am dus la Globe Theatre (Shakespeare’s Globe) și Tate Modern. Globul lui Shakespeare nu se putea vizita, pentru că englezii îl sărbătoreau cu piese de teatru, iar în Tate Modern ne-am tot holbat la arta din jur, intrarea e liberă, frate, în afară de expoziția lui Gorky; dacă ajungi la Londra nu rata în nici un caz Tate Modern și British Museum, ambele fără taxă de intrare. Ne-am mai plimbat pe la The Golden Hinde, Clink Prison, Oxford Street, Hide Park-ul cu Arcul de Marmură din capătul străzii Oxford, cea plina de lume și magazine; magazinul Primark care umple Londra de pungii Primark, Wellington Arch, Royal Mews, Queen’s Gallery, Palatul Buckingham și Queen Victoria Memorial, St. James’s Park, Horse Guards, Government Offices, St. Margaret’s Church (în curte cu Westminster Abbey), Jewel Tower și altele, pe jos, la pas... Am lăsat ultima zi pentru British Museum și a fost o idee inspirată. Băieții au adunat istoria lumii într-un singur local, dar se revanșează zi de zi pentru cucerirea asta istorico-artistică: nu e taxă de intrare și poți să te minunezi toată ziua doar între pereții Muzeului Britanic. Ne-am întîlnit și cu Statuia lui Nelson Mandela, dar și cu artiști stradali de toate națiile și felurile, de la circari la comedianți, apoi ne-am continuat drumul pe la Jubilee Gardens, London Eye, London Aquarium, Royal Festival Hall, iar Parlament, Big Ben și Westminster Abbey, Sicilian Avenue, Cartierul Greenwich cu Universitatea Greenwich și cu Național Maritime Museum și tot așa... și acum mă mai dor un pic picioarele... Londra e un oraș numa’ bun pentru plimbare. La prima vedere oamenii sînt amabili și binevoitori, se opresc să te ajute fără să-i întrebi, n-a plouat deloc și mi-au rămas pe retină florile roz de cireș și luna, plină de personalitate toată ziua, nu doar noaptea, de-asupra orașului curat, scump, sobru, verde și înflorat, divers și imens.

Mișoș MICLEUȘANU

Melania (fata din vis)

Melania se fute ca o zeiță, stie să dea contre la fix, de-ți plesnește pula de plăcere. Melania se mai fute și în pizdă din cînd în cînd, dar mai ales în cur. Dacă nu se fute în cur, Melania nu pierde vremea și sugă pula de-ți vine tot sîngele în cap și te furnică trupul ca la anestezie. În timpul liber Melania își mutilează trupul cu cuțitul, iar noaptea se ascunde prin pădure și își linge rănile. În timp ce se fute în cur, spre exemplu, Melania plînge și recită versuri. Esenin, Bacovia, uneori Minulescu. Dacă spre exemplu o fuți pe Melania în cur, dar prea vîrtos și agresiv, Melania țipă și leșină, iar dacă o fuți mai delicat, nu prea adînc, așa, pe la intrare, mai lent, mai gingaș, Melania plînge și suspină semileșinată. Dimineața, Melania preferă să se fută contemplativ sau să sugă pula. Ea este o fată foarte sensibilă, are tenul alb catifelat, este slăbuță, puțin anemică și foarte sfioasă. Are 15 ani și vrea să devină profesoară. Dar cel mai mult îi place să se fută în cur, să primească în dar flori de cîmp, să cînte la pian sau la chitară și să citească versuri. Naum, Voronca, uneori Cărtărescu. Melania este foarte bolnavă, dar este o fată frumoasă și sensibilă. Ea locuiește împreună cu mama ei în Sodoma, lîngă Obor.

George VASILIEVICI

somnul

dormi degeaba.
visul e la mine.

**Alexei
VAKULOVSKI**

șiroaie de-ndoieli mă
cufundau în lume
și cel din față se prefăcu
în văz
ochi plin de deznădejde
crescut în ceață
ce înconjoară omul
fugi am strigat
fugi
creatură de strigoi
ferește-te
și totul dispăru
mă privea numai un singur ochi
pici creatură
pici
ochiul
deveni o plută
disperată
pe mine
mă scruta
misterul
cu ochiu-nmărmurit
o gheață caldă
mă cuprinde
și-am înțeleș
că mă privesc
pe mine
în oglindă
și-n jurul meu stăpân
de-un secol
e pustiul

Dumitru CRUDU

dimitrie

eu deja nu mai am nici o problemă dimitrie
mi-am cumpărat și marmoră
e albă e
strălucitoare

am fost și am văzut
și locul ăla dimitrie
sunt și niște copaci acolo
înalți înalți

și știi dimitrie
marmoră se potrivește
de minune
cu restul

Constantin ACOSMEI

**Odă
la viața mea**

(să nu te dezvelești
să nu îți becul în ochi
să nu pui mâna pe mîță

dacă ieși în ogradă
și aprinzi o țigară
și trezești găinile -
nu va fi viața mai
frumoasă

mai bine să deschizi ușa
și să pui limba
pe clanța înghețată

ori să te învîrtești
în mijlocul casei
cu mâinile în buzunare
cu ochii pe var)

Ioan Es. POP

își sărbătorește ziua. e fericit. pe
masă lumînări, farfurii, pahare.
e fericit. are treizeci de ani de
moarte de la naștere încoace.

SPLIN

A. Vasiliev

(Traducere de Mihail Vakulovski)

Bonnie și Clyde

Să nu împărtășești cu nimeni
Tainele noastre secrete,
Nu spune nimănui cum vom muri.
În cartea asta printre rînduri
Se ascunde adevăratul dumnezeu,
El rîde și te amiră.

Ești frumoasă, ca o mișcare
A baghetei fermecate din mîinile
Necunoscutei din visul pe care l-am văzut.
Stăm întinși pe nori
Și rîul aleargă sub noi,
Toate gloanțele noastre
S-au întors împotriva noastră
Cu vîrf și îndesat.

Adelaida

Vînt, negură și zăpadă.
Sîntem doar noi în casă.
Să nu-ți fie frică de bătăile în geam –
E vîntul nordic
Care mă caută pe mine,
Noi sîntem în palmele lui.
Dar vîntul nordic mi-e prieten,
El păstrează tot ce se ascunde.
El va face astfel
Încît cerul se va elibera de nori
Acolo, unde va răsări steaua Adelaida.

Îmi amintesc mișcarea buzelor,
Atingerea mîinilor.
Am auzit că timpul șterge totul.
Ai auzit bătăile inimii –
Asta înseamnă că lama coasei a dat de-o piatră.
Și nu e nici tristețe, nici răutate.
Nici mîndrie, nici supărare.
E doar vîntul nordic, iar el mă va trezi
Acolo, unde va răsări steaua
Adelaida.

Ce vei face?

Nimeni nu va face un pas, nu-și va aminti, nu va plînge,
Ea stă la geam și se roagă să aibă noroc
E ca lumina soarelui, are 19 ani,
În jur – doar pereți surzi,
Iar în ea și-au dat mîinile vipera și lupul
Și între ei e ba dragoste, ba trădare.

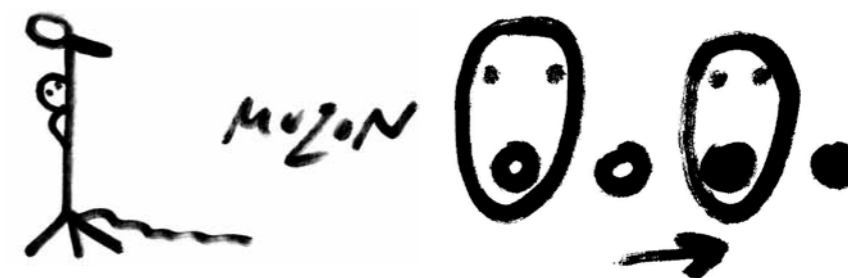
Eram singur în acele zile care mi se păreau ani
Și într-o singură oră orașul meu drag a ars
Și atunci a intrat ea, am confundat numele
Și am devenit mai alb decît creta.
Peste tot e război, iar eu sînt din nou îndrăgostit,
Tu ce ai de gînd?

Ce vei face cînd vei auzi
Tic-tac-ul bombei în pieptul tău?
Iar eu te sun acasă ca să aflu
Că nu ești acasă.

Rescrie-ți viața pe foi curate
Și vei vedea că iubirea nu are granițe.
Ultima stea a căzut în plasă
Și zăpada e mai albă decît creta.
Peste tot e război, iar eu sînt din nou îndrăgostit,
Tu ce ai de gînd?

Ce vei face cînd vei auzi
Tic-tac-ul bombei în pieptul tău?
Iar eu te sun acasă ca să aflu
Că nu ești acasă.

Nimeni nu va face un pas, nu-și va aminti, nu va plînge,
Ea stă la geam și se roagă să aibă noroc
E ca lumina soarelui, are 19 ani
Și zăpada e mai albă decît creta.
Peste tot e război, iar eu sînt din nou îndrăgostit,
Tu ce ai de gînd?

Mihail VAKULOVSKI

Cine ai vrea să te audieze: fermecătoarea Asami sau domnul Aoyama?

Vă place Palahniuk? Atunci o să fiți încântați de Ryu Murakami, unul din cei mai importanți scriitori japonezi contemporani (alături de celălalt Murakami, Haruki). Vă place Irvine Welsh, autorul lui „Trainspotting”, care – ca și Murakami – a cîntat într-o formație rock? Lui îi place foarte tare „Audiția”, despre care a scris cu drag, roman ecranizat de Takashi Miike, de altfel, un film-cult, făcut după acest super roman despre care vă spun din start că e mult mai tare decît filmul. M-am uitat la film în același timp cînd citeam și cartea, o experiență interesantă care, însă, la final te cam face să alegi între una și cealaltă. În comparație cu romanele lui Palahniuk, dur pe tot parcursul cărții, Ryu Murakami este romantico-melancolic cam 80 la sută din carte, bine, avînd grijă să înșire detalii pe drum care la sfîrșitul cărții te fac să trăiești stările personajului principal aproape fizic, cam ca-n „Antihristul” lui Lars von Trier, dacă tot am amintit de filme. „Audiția” e o poveste de dragoste extremă, care pînă aproape de sfîrșit pare una obișnuită, care curge lin, chiar dacă subiectul e mai interesant un pic decît ce-ți imaginezi că îți se poate întîmpla ție sau prietenului tău. „Shigeharu Aoyama s-a hotărît să se recăsătorească la sugestia fiului său, Shigehiko” – așa începe Murakami narațiunea. Fiind realizator de filme documentare, cu prieteni în lumea filmului, căutarea viitoarei soții are loc sub forma unei audiții, idee care i-a venit prietenului său, Yashikawa, care organizează alături de el audiția din

titlu. Se înscriu mii de femei, dar, chiar dinainte să le vadă, Aoyama are ochi doar pentru Asami, o tînără fostă balerină, care arată beton, se îmbracă cu foarte mult bun gust și e destul de misterioasă, deși pare și deosebit de modestă în același timp. Și Yashikawa, și Kai, proprietara restaurantului la care se ducea și cu regretata soție, și soția, - în vis -, îl sfătuiesc să se țină cît mai deprte de

față, dar Aoyama e atras ireversibil de Asami, despre care nu știe mai nimic, dar pe care o cere în căsătorie chiar înaintea primei lor ieșire din oraș. Acolo are loc unica scenă erotică, una intensă și paralizantă, cînd Asami îi cere insistent s-o iubească doar pe ea, apoi îl seduce și dispăre fără urmă în miez de noapte. Pînă aici e doar o poveste de dragoste, chiar dacă mai ciudată, cu diferențe de vîrstă între personaje, ca-n realitatea românească, cu scene sociale, familiale, erotice. Doar că după dispariția inexplicabilă a lui Asami și romanul devine mult mai

încordat și mai concentrat, ca și viața lui Aoyama, de altfel. Asami re-apare așa cum a și dispărut, pe neașteptate, cînd Aoyama era singur acasă, imobilizează cîinele altfel feroce, îi paralizează mușchii lui Aoyama, taie labele cîinelui cu o lamă flexibilă ca o sîrmă de tăiat carne crudă, ca-n Sorokin sau Mamleev, spunîndu-i pe același ton calm: „O să-i tai și capul. După cîine urmezi tu”. Ultimul paragraf este crud și acolo e cheia romanului, așa că vă las să alegeți dacă vreți să descoperiți lumea lui Murakami... sau nu. O carte care o să șocheze mulți cititori tradiționaliști, care vor ajunge încîntați la finalul care încoronează opera lui Murakami, sperîndu-i îngrozitor. (Dar ți aceștia vor înțelege că Murakami „a vrut să spună” că mîta blîndă zgîrie rău și că-n tacu zace dracu’). Un roman foarte bine scris, narațiune perfect controlată, personaje credibile, o istorie care ne sugerează să nu ne mai lăsăm vrăjiți de asemănări sau influențați de aparențe și că diferențele nu întotdeauna se atrag. „Audiția” lui Murakami este un roman existențial dus la extrem tocmai prin diferențe: de stil, tonalitatea, caractere, de situații sociale, de filozofie a vieții, mod de a fi, trăi, munci și iubi, realitatea împletindu-se mereu cu ficțiunea în „Audiția”, exact ca-n viață.

Ryu Murakami, „Audiția”
Ed. Polirom, Iași, 2010

Eugen CIOCLEA

Realism

Poetul s-a-mbătat.

E praf. E clei.

Abia de se mai ține pe picioare.

Dar cît mai poate împărți la “trei”

sprijinul său e clasa

muncitoare!

Ștefan BAȘTOVOI

Chitară

De câte ori

grijuliu

îmi leg genele

de degetele picioarelor

o pasăre vine

și îmi scobește în scîndura pieptului.

Sînt o chitară

în care muzica se întoarce.

Veronica D. NICULESCU

Nașterea unui scriitor

Nici în vis n-am sperat că se va publica și la noi, atât de curînd, „Jurnalul unui psihopat”, de Venedikt Erofeev, carte despre care se vorbea cu admirație în cercurile celor ce-l îndrăgesc pe autorul poemului în proză „Moscova-Petușki”. Și iată că volumul a apărut acum, grație Editurii Art și prolificului traducător

de literatură rusă, Mihail Vakulovski.

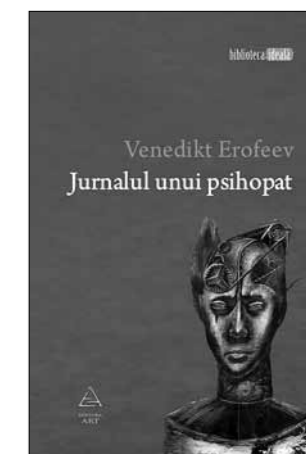
Cartea cuprinde cinci caiete ce acoperă perioada octombrie 1956 – noiembrie 1957. Scriitorul declara într-un interviu că a început să scrie cu adevărat în 1956, la sfîrșitul primului an de facultate. Caietele au fost însă date în grija celui mai bun prieten, cu rugămîntea de-a nu fi publicate decît după moartea autorului. Iar Erofeev a murit în 1990, la 52 de ani. Au mai trecut 20 de ani și iată volumul tradus în română.

Cartea, mult mai mult decît un simplu jurnal, este un monolog atipic,

teatral, scris pe mai multe voci și în mai multe stiluri. Este momentul nașterii unui scriitor, cum suntem avertizați pe ultima copertă. Cu teme sale obsedante, cu rănile expuse, cu ironie, umor nebun, duritate și delicatețe laolaltă.

Iată o mostră de poezie, din jurnal: „În luna aprilie Erofeev s-a gîndit că n-ar fi rău să dea naturii ce-i al naturii. Acest dar inoportun l-a împins într-o tristețe iremediabilă și a mîrit unghiul planului înclinat pe care era nevoit să se miște. (...) Pînă la sfîrșitul lunii septembrie Erofeev a zăcut în pat încontinuu, aproape fără a

se mișca, aruncînd zoaie și murdării pe colegii săi de grupă și înecîndu-se și complăcîndu-se în adîncimea căderii sale”.

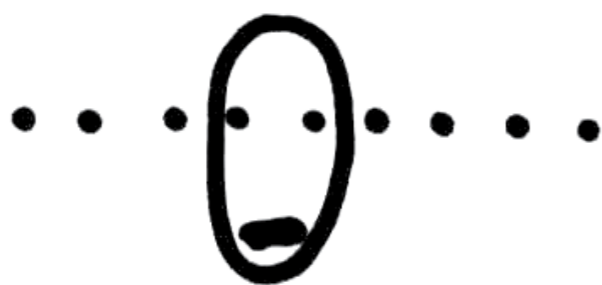

„Jurnalul unui psihopat”, de Venedikt Erofeev, Editura Art, 2010
Traducere de Mihail Vakulovski

Mugur GROSU

luceafăru 1850

Câți nu ne-am întrebat ce-ar fi fost Eminescu în zilele noastre? Am zâmbit la ideea că ar fi avut-o pe Veronica Micle în blogroll. Că ar fi mângâiat-o pe Facebook. Că ar fi așteptat-o pe mess, pe invisible. Că s-ar fi declarat favoriți pe Youtube. Iar ea i-ar fi cerut să facă un download pe fibra optică. Cele 98 de strofe ale celui mai lung poem de amor din lume ar fi încăput într-un sms de 160 de caractere. Cu tot cu spații. Scrisoarea a III-a ar fi fost un Re: Re: Reply la primul e-mail. Oda în metru antic ar fi ajuns un link la o piesă de Sepultura. Seara pe deal? Un status message. O, rămâi? Un pls. Sau un buzz. Nu mai insist. Setea mea de cunoaștere e, cumva, potolită. Cunosc destui scriitori printre bloggeri și viceversa. Iar uneori nici nu știu care-i viceversa la ce. Eu însumi mă simt viceversa propriilor mele profiluri, infinit mai populare ca mine. Eu sunt ursuz, mizantrop, nemulțumit, fără chef și abulic. În schimb avatarurile mele pe net au sute și mii de prieteni. E limpede că se descurcă mai bine. Le-aș cere să-mi dea și mie add friend. Eu tocmai am numărat 7 luni de când nu mi-am văzut părinții. Nu au profil pe Facebook.

George MUREȘAN

A fost odată un copil-minune.

Copilul acesta, pe nume Paul, avea un don foarte ciudat: el înțelegea toate limbile pământului. Nu era foc de inteligent, dar se născuse cu capacitatea asta: că i-ai fi spus în toltecă ori aromână că urma ca nenea doctorul să îi facă o injecție, el s-ar fi temut la fel de tare. Înțelegea limbi dispărute și limbi apărute, limbi artificiale, limbi de largă răspîndire ori vorbite de pîlcuri de aborigeni pitici în pielea goală prin desișuri.

Numai că el nu a reușit să își dea seama de acest har, și nici familia: născut într-un sat mic din cîmpie din apropiere de Caracal, sigurul lui contact auditiv pînă la vîrsta de 12 ani a fost acel cu limba maternă (tatăl necunoscut - așa scria în acte).

La 12 ani, a avut loc un accident. Micuțul Paul a fost călcat de o căruță cu proști, care pe deasupra erau beți, și care de altfel puțin mai încolo s-au rostogolit în șanț.

Copilul strivit a fost dus la spital. Mai trăia, însă era paralizat integral. Au venit să îl vadă niște specialiști japonezi. Aceștia i-au făcut poze, vorbind între ei în japoneză. Lui Paul i s-au dilatat pupilele de stupeoare, căci înțelegea perfect japoneza. De altfel, a înțeles că specialiștii niponi vorbeau cu dispreț nu numai despre cazul lui, ci și despre toți cei din jur, și asta în vreme ce rînjeau de zor.

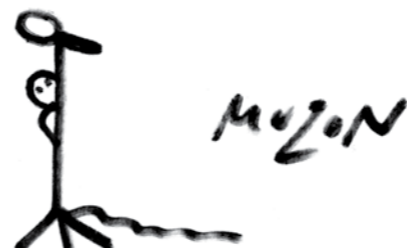
Pe micuțul și suferindul Paul l-a mai vizitat și un specialist canadian.

Acesta a anunțat în franceza lui, caracterizată de un puternic accent, că după el a-l lăsa pe puști mai departe în viață ar fi o dovadă de cruzime - oricum, viitorul lui urma să fie sau unul de plantă, sau de bucată de carne dureroasă. Și pe acesta Paul l-a înțeles la perfecție. Atunci s-a dumirit el că putea pricepe toate limbile pământului.

Personalul spitalului și familia au început să se codească: era etic, omenesc să îl lase în viață pe Paul? Pe de altă parte, legile inumane ale statului nu le permiteau să întrerupă perfuziile și să îl debranșeze de la aparate.

A rezolvat problema o pană de curent de 12 ore, produsă de un tractorist beat de prin partea locului, care a intrat cu vehiculul său în stîlplul de înaltă tensiune. Pana a fost suficient de lungă pentru ca Paul să înceteze din viață.

Nimeni nu a știut niciodată că acel copil avusese darul vorbitului în limbi.

„Îmi place la nebunie să cânt și ador să cânt oriunde, oricând și în fața oricărui public”

Interviu cu Marco Tapani HIETALA, basist & vocal NIGHTWISH, realizat de Carmina & Mihail VAKULOVSKI

- *Sînteți în turneul mondial de promovare al ultimului vostru album, „Dark Passion Play”, încă din 2007. Unde ați întâlnit cele mai întunecate pasiuni?*

- Cele mai întunecate pasiuni?! Este o întrebare grea... Cred că cele mai întunecate pasiuni ale mele au fost împlinite în momentul în care l-au spânzurat pe Saddam Hussein. Și aș vrea să se întâmple același lucru cu Osama bin Laden și George Bush jr. Acestea sunt pasiuni întunecate. Nu acționez în consecință, vreau doar ca fraierii aceștia să se ducă.

- *Ce public v-a părut cel mai apropiat vouă pînă acum?*

- Și asta este o întrebare dificilă, pentru că am cântat într-o mulțime de țări. De obicei, îmi plac toți. Desigur, dacă e să cântăm în Japonia, oamenii sunt mai rezervați, iar când e să cântăm în America de Sud, oamenii o iau razna. De obicei simți... e în mâna ta... în palma ta... simți că oamenii aceștia sunt cu tine, că le place cu adevărat ceea ce faci, și asta se întâmplă peste tot, deci nu pot spune cu exactitate. Mie îmi place la nebunie să cânt și ador să cânt oriunde, oricând și în fața oricărui public.

- *Ce orașe v-au impresionat?*

- Ei bine, asta este a doua oară când vin aici, dar ultima dată când am fost aici cu băieții de la Tarot,

am fost cu toții uimiți, pentru că acesta este un loc extraordinar. Am stat prin baruri și ne-am plimbat cu taxiurile. Tot ce s-a întâmplat aici a fost extraordinar.

- *Cum sînt concertele din turneu, aveți același playlist sau cîntați și piese pe care le cere publicul?*

- Îl schimbăm ocazional, dar de obicei nu-l schimbăm după cerințele publicului, ci după cum simțim noi că trebuie schimbat. Zicem: „cu acest setlist hai să o facem puțin mai diferit de această dată”. Așa se întâmplă.

- *Cît de mult contează pentru voi textele pieselor?*

- Pentru mine înseamnă mult. Cred că Tuomas scrie chestii foarte serioase. E metal-ul unui gânditor ceea ce scrie el. Este în mare parte vorba despre stări interioare. Uneori când își dă drumul și scrie fantezii sau ceva de genul acesta este, într-adevăr, uimitor.

- *Prima piesă de pe albumul pe care-l promovați acum, „The Poet And The Pendulum”, are 13,54 minute... Asta e cea mai lungă piesă a voastră? Cum de a ieșit atît de lungă? V-ați gândit cum ar fi un videoclip la piesa asta?*

- Ne-am gândit să facem un videoclip, dar o firmă de producție ne-a făcut să ne răzgîndim. Au spus că nici un post de televiziune nu îl va difuza. Am fost destul de dezamăgiți pe atunci. Firmele de producție au vrut să facem „Amaranth”, desigur aceasta este o alegere destul de firească pentru un single. Refrenul prinde repede. A trebuit să fim de acord, pentru că filmarea unui videoclip de 30 de minute pentru piesa „The Poet And The Pendulum” ar fi costat cam 500 de mii de euro și după aceea nimeni nu

l-ar fi difuzat. Așa că a trebuit să ne conformăm.

- *„The Islander” (regizat de Stobe Harju) este considerat cel mai bun videoclip din 2008 în Finlanda, primind un „Muovi” de aur la ceremonia de premiere din Helsinki. Vă implicați la crearea videoclipurilor voastre sau vă bazați pe regizor?*

- Regizorul, domnul Stobe Harju, a făcut destul de multe cu acest videoclip. A avut, într-adevăr, niște idei extraordinare legate de elementele de cinematică și de grafica computerizată. Am avut și foarte mult noroc. Am fost în Laponia, Finlanda, unde e o chestie interesantă: urci pe niște dealuri, dar când filmezi arată, de fapt, ca un fund de mare, ceea ce a și fost cu milioane de ani în urmă,

dar s-a transformat într-un munte. Sunt atâtea pietre peste tot și un copac răsucit între ele. Copacul nu are foarte multă hrană și de aceea este răsucit și mic. Ziua era foarte cețoasă și răcoroasă, iar ceața și frigul au fost perfecte pentru locul respectiv. Am stat cam două zile acolo. Ca să fiu sincer, cred că atunci când faci videoclipuri trebuie să ai încredere în regizor, așa cum s-a întâmplat cu „Amaranth” și cu „Nemo”, am avut această încredere și în tipul cu care am filmat „Sleeping Sun”. Ai o mare încredere că tipii ăștia știu ce fac. Sentimentul acesta l-am avut cu Stobe Harju, chiar am avut acest sentiment că oamenii aceștia chiar se pricep la ceea ce fac. Si erau atâția oameni stând în frig și spunând că o să iasă grozav. Au fost niște zile extraordinare. Și „The Islander” s-a dovedit a fi unul din cele mai bune lucruri pe care le-am văzut la o formație pentru care am cântat eu.

- Cum alegeți piesa pentru videoclip?

- Este destul de greu. Din cântecele pe care le facem, trebuie să fie unul sau două care să nu fie foarte lung, mai ușor de înțeles pentru oameni și alegi una din aceste piese. Ultima dată, spre exemplu, am făcut „Amaranth” și „Bye Bye Beautiful”. Și apoi „The Islander” a fost diferit, pentru că a fost o ocazie să facem încă un videoclip. Și poate din acest motiv a fost atât de relaxat și a arătat atât de bine. Pentru că nu a fost ceva plănuț, dar s-a ivit ocazia, am primit oferta de sponsorizare din partea orașului Rovaniemi, și au vrut să îl facem și apoi a avut loc realizarea clipului.

- Anette Olzon, solista formației, are blog (<http://anette-olzon.blogspot.com/>). Care e relația voastră cu internetul?

- Îmi verific din când în când e-mail-ul, dar în rest urăsc chestia asta.

- Considerați downloadarea un furt sau o metodă de promovare?

- Să vedem... Nu sunt familiarizat cu cifrele în ceea ce privește Nightwish, dar, de exemplu, dacă vorbim despre Tarot, am vândut undeva între 4 – 5 mii de discuri în Finlanda, iar nenorociții de la nucleu au vândut undeva la 20 de mii în restul Europei, și după aceea observi că albumul a fost downloadat de vreo 50 de mii de ori, ceea ce înseamnă că am făcut un lucru bun și foarte mulți oameni se bucură că îl pot fura.

- Ce formații ascultați pe drum, de la un concert la altul?

- Am ascultat în ultimul timp noul „Heaven and Hell”, și ascult chestii old school din Scoția și Anglia și mai ascult Thin Lizzy și încerc să mă menajez de metal-ul puternic pe care îl iubim cu toții, trupe ca Pantera, Metallica, încerc să mă menajez pentru că uneori am impresia că ascultându-i nu numai că îți dau energie, dar îți și iau din energie...

- În anul trecut ați câștigat premiul ECHO la Berlin pentru categoria „Best International Group”, concurând cu Foo Fighters, Kaiser Chiefs, Marilyn Manson și Within Temptation. E cel mai important premiu pe care-l poate cuceri o formație?

- Nu știu ce să zic... bineînțeles că mă face să mă simt bine și pe restul trupei la fel atunci când câștigăm un premiu, dar cred că e doar o chestie care ține de Germania, nu de întreaga lume, nu e ca și cum stai acolo lângă Dumnezeu, cu Isus și cu John Lennon. Este un lucru bun. Asta îți zice un premiu: că ceea ce faci este bine, dar nu este ceva ce trebuie să o iei ca pe cine știe ce, trebuie să rămâi cu picioarele pe pământ și trebuie să continui să trăiești. Trebuie să faci în continuare muzică bună și nu trebuie să te relaxezi într-atât încât să-ți neglijezi munca.

- Am văzut că aveți pe site-ul vostru un calendar pentru 2010 deja. Ce vă doriți pentru viitor? Pentru că viitorul este atât de aproape pentru voi.

- Aș vrea să rămân fericit și mulțumit de lucrurile pe care le am și sper să pot să le împărtășesc cu cei din jur.

- Când credeți că veți susține următorul spectacol în România?

- Nu știu ce se va întâmpla în viitor. Chiar nu am nici cea mai vagă idee. Mai avem cam șase spectacole de susținut, iar după aceea Nightwish se va odihni o perioadă. Lucrurile se vor întâmpla atunci când se vor întâmpla. Nu prea mă gândesc la asta. Iau fiecare zi în parte.

(Traducere de Andra Atodiresei)

Mihnea BLIDARIU

America (Laibach)

De când s-a născut, Marilena a visat să ajungă în America. Visul se infiltrasse în mintea ei încă de la o vârstă fragedă, urmărind animațiile lui Walt Disney, apoi seriile Harry Potter și Lord Of The Rings. În capul ei, numai într-un popor fericit și cu de toate puteau exista oameni cu o imaginație atât de bogată, care să creeze povești atât de frumoase și imagini așa de strălucitoare. Marilena nu credea că vreun român ar putea avea imaginația, banii sau puterea de a face ceva într-atât de minunat. În jurul ei vedea doar figuri nefericite, toată lumea se plângea de lipsuri, șomajul era în creștere în micul ei orașel din sud, părinții îmbătrâneau mai repede, parcă, în fine, cunoașteți clișeul...

Când a ajuns în clasa a opta, la Marilena în oraș a poposit un grup de misionari americani. Proaspăta adolescentă s-a îndrăgostit instantaneu de cei patru tineri cu pielea spălăcită care străbăteau neobosiți târgul – fie vorba între noi, nu prea aveau mare lucru de străbătut... – și încercau să-i convingă pe oameni că Iisus e salvarea. Nu prea aveau succes, românii îl credeau pe Iisus cu aceleași șanse să-i salveze ca și pe Ion Iliescu, chiar dacă în sondaje biserica se afla în frunte, în ceea ce privește încrederea poporului în instituțiile statului. Însă perseverența lor și faptul că tot timpul păreau mulțumiți și veseli au cucerit-o pe Marilena. Între timp, camera ei se umpluse de postere cu Brad Pitt, Rambo, Terminator, Christina Aguilera, Timberlake, Angelina, Beyonce și chiar Bush. Pe ușă își lipise logo-ul de la MacDonalds, pe adidașii chinezești scrisese, discret, cu pixul, „Nike”, iar pe spatele unei perechi de blugi cususe marca „Levi's”, găsită, printr-o minune, la tomberonul din spatele blocului.

Într-o bună zi, Tom și Sam au bătut și la ușa Marilenei. Din fericire, era sâmbătă, așa că fata nu era la școală. Emoționată, roșie în obraji, i-a primit în sufragerie și a insistat ca mama s-o lase pe ea să îi servească. Să îi servești cu ce? s-a necăjit doamna Ciocan, proaspăt șomeră. Marilena nu s-a descurajat, a trimis-o pe negativistă să cumpere suc și prăjituri din propria ei alocație de elev și s-a așezat la discuții cu tinerii misionari.

Hello, my name is Marilena. Așa a început drumul ei către Statele Unite ale Americii, cu această propoziție. Firesc și natural. Această primă întâlnire i-a convins pe cei doi băieți că „miss Marilena” iubea mult America și se gândea serios să-l accepte pe Iisus în inima sa, ca plată pentru un bilet numai dus spre tărâmul fâgăduinței. Bineînțeles, educația e un aspect esențial în viața unei tinere de numai 15 ani, așa că Marilenei i s-a acordat o

bursă de trei ani la Universitatea Domnului din statul american Utah. O scrisoare primită de la însuși decanul Universității, Mr. Adam Jones, îi asigura pe soții Ciocan de seriozitatea și competența acestei instituții, ca și de imensa oportunitate ce căzuse din cerul Americii tocmai la picioarele Marilenei, în acel mic și prăfuit orașel românesc din sud...

De atunci au trecut cinci ani. Marilena are 20 de acum și așteaptă sfârșitul lumii într-o mansardă din New York. Bine, chiar în acest moment nu așteaptă asta, ci cei 50 de dolari pe care clientul îi datorează pentru *blow job*. La drept vorbind, nici măcar pe ăștia nu-i așteaptă prea tare: la ce or să-i folosească, oricum? Clientul pare puțin nebun, bombăne întruna și Hunter mai bine s-ar grăbi odată să intre cu pistolul ăla, cine știe ce idei are funcționărașul ăsta prăpădit...

Universitatea Domnului se dovedise a fi un loc cu totul și cu totul special, unde Marilena a învățat cu totul și cu totul alte lucruri decât cele descrise în scrisoarea domnului Adam Jones către părinții ei. Mai întâi, a învățat că Adam Jones este Zeul, Tatăl și Amantul. Regulatorul suprem. Șocol a fost atât de puternic, încât n-a mai avut putere să reacționeze. Și fiindcă prin vene îi curgea sângele mamei, al bunicii, străbunicii și tot așa mai departe, Marilena a sfârșit prin a se obișnui cu situația. Iar după un timp, obișnuința a început să creeze chiar plăcere. Ținută în șah de visul în care ea devenea o Madonna, o Angelina, sau măcar o Pamela Anderson, proaspăta adeptă a orgiilor sexuale cu temă religioasă i-a ajutat pe profesorii ei să-i spele creierul, până n-a mai rămas din el decât un lung șir de nume și cifre celebre. Trei ani mai târziu, Marilena era cea mai fidelă clientă a MacDonalds-ului – dacă așa ceva e posibil în America – și poza goală pentru calendare pe care bătrânei mormoni libidinoși ejaculau în liniștea sufrageriilor cu cruce de neon și Bush pe perete.

Însă domnul Adam Jones s-a lăcomit și autoritățile federale au prins de veste despre mica lui comunitate de nebunii erotico-religioase. Așa că Marilena s-a trezit într-un autobuz spre New York, cu 100 de dolari în buzunar, dar cu visul american încă în suflet. În Marele Măr, a simțit putreziciunea lui și viermii care îl mâncau pe dinăuntru. Nu vă faceți iluzii, asta se poate spune despre majoritatea marilor aglomerări urbane, deci nu e vorba de vreun anti-americanism aici. Cu creierul spălat și păsărica jechoșită de atâtea penisuri și limbi evlavioase, tânăra imigrantă n-a mai putut decât să persevereze în singurul lucru pe care știa să-l facă. Însă cum un al șaselea simț, zis și feminin, îi spunea undeva, în interior, că bărbații o trăsese pe sfoară, a hotărât să își găsească o companioană, o prietenă, un suflet chinuit, de același sex, cu care să împartă ceea ce cu greu se putea numi viață. Și așa a apărut Hunter...

Hunter s-a dovedit a fi alegerea potrivită. Însă a împins totul un pic mai departe: în opinia ei, bărbații trebuiau pedepsiți pentru că le trăseseră pe sfoară. Clasic, sigur ați văzut asta prin ceva film american. Au hotărât, de comun acord, că *blow job*-ul e singurul compromis pe care îl pot face, pentru a putea să-i ademenească și apoi să-i ucidă. Au continuat să omoare și după ce sfârșitul lumii a fost anunțat. Oricum, mai mult de jumătate de lună nici nu au crezut – li se părea că totul face parte dintr-un plan al puterii, sau e vreo farsă imensă a vreunui reality-show idiot.

Și iat-o acum aici, așteptând-o pe Hunter să intre și să-i zboare creierii unuia, pentru ultima dată. Privind pe fereastră, Marilena vede, reflectându-se în geamurile

imenzilor zgârie-nori, nume și cifre celebre. *100 de miliarde de burgeri vânduți anul acesta...20.000.000 de obezi...Paris Hilton...Elvis Presley...48483847567224547 de soldați morți undeva...Miss Univers...Obama... Lindsey Lohan...Clint Eastwood...un catralion de arme automate...486.000 de viruși...1.598.443 de specii pe cale de dispariție...Hunter intră brusc și îl împușcă pe individ în cap. Sângele lovește geamul cu zgomot sec și grămada de carne se prăbușește pe podeaua murdară. That's it, baby. Last day. Last shot. Last kiss.*

Te iubesc, Hunter! Te iubesc, America! You've all been wonderful tonight, thank you so much! See you soon! I love you all!..

Mihail VAKULOVSKI

Kapitalism – rețeta noastră secretă

Am văzut documentarul de lungmetraj “Kapitalism – rețeta noastră secretă” la avanpremierea de la Cityplex Brașov, într-o sală plină, în spatele căreia era prezent și regizorul filmului, Alexandru Solomon, care probabil că ne observa reacțiile. La sfârșitul filmului ai o stare ciudată și contradictorie: ești și bucuros, conștient că ai vizionat un super film realizat de un regizor român, dar și deprimat, realitatea tragi-comică din film făcându-te să nu te simți deloc confortabil ca român. De altfel, regizorul a fost întrebat la conferința de presă de după vizionare dacă după realizarea acestui film nu i-a venit să plece din țară... “Kapitalism – rețeta noastră secretă” nu e deloc un documentar în sensul termenilor tradiționali, putând fi considerat mai degrabă un film artistic de lung metraj realizat cu actorii neprofesioniști. Asta pentru că pentru ilustrarea capitalismului românesc Alexandru Solomon folosește actorii reali ai fenomenului – oameni care s-au îmbogățit subit după căderea comunismului: Dinu Patriciu, George Becali, George Copos, Dan Diaconescu, Ioan Niculae, George Pădure și Dan Voiculescu. Filmul are mai multe planuri, care se întrepătrund fericit și la sfârșit te fac să-ți pară rău că s-a terminat, deși filmul are 80 de minute! Naratorul are o dublă personalitate, întruchipându-l pe regizor, care-și începe filmul cu imaginea copiilor săi care se joacă, construind un fel de capitalism de jucărie, și „masca” lui Ceaușescu, pe care regizorul îl ia – imaginar – de la aeroport și-l plimbă prin capitalismul românesc cu reclame imense și kitsch-oase, astfel Solomon reușind să facă multe analogii între capitalismul ro și comunismul ro. Fragmentele documentare cu Ceaușescu, de la parade și cuvântări patriotarde, dar și de la execuție de multe ori nu sunt mai înfricoșătoare decât filmările cu noii stăpîni, a căror imagine în oglinzile care-i arată din toate părțile-ți trezesc o scîrbă imensă. Deși-s unii din cei mai bogați români, personajele lui Solomon se plîng că ar fi putut face mai mulți bani, cum zice Pădure, sau că „fraierii face prăjituri”, cum s-a autocaracterizat Copos... Puteți vedea actorii capitalismului ro – scris cu „k” – și în alte ipostaze interesante: la ei acasă sau la părinții lor, la palat, pe iaht, sub tablouri imense cu ei mai tineri, între oglinzi, în mașinile lor luxoase, dar și printre angajații lor, la cofetărie sau pe șantier, la Parlamentul European sau în studio. Un film care merită văzut, fiind unul din cele mai bune documentare românești, un film documentar pe care-l privești ca pe-un film artistic, doar că la sfârșit îți dorești să fi fost o ficțiune, nu realitatea pe care o trăim chiar noi, din păcate. În încheiere citez de pe site-ul regizorului, <http://www.alexandrusolomon.ro>: “Kapitalism – rețeta noastră secretă” descrie drumul nostru de la un comunism cu față urâtă la o democrație originală de piață. Și cine știe mai bine cum a fost drumul decât câștigătorii? Filmul îi adună laolaltă pe cei mai mari magnați din România și încearcă să afle ce i-a mînat pe ei în luptă. (...) La noi, Capitalismul începe cu litera K – un cocktail exotic în care se amestecă banii, puterea și trecutul comunist. Degustați!”

“Kapitalism – rețeta noastră secretă”, documentar de lungmetraj de Alexandru Solomon.
Cu: Dinu Patriciu, George Becali, George Copos, Dan Diaconescu, Ioan Niculae, George Pădure și Dan Voiculescu.
www.kapitalism.ro

April 21st – 25th, London

Although we booked plane tickets to London half a year in advance, nature – that is the volcano in Iceland – proved once more that man is tiny-tiny-tiny, minute, as seen from an airplane, and the volcanic ash paralyzed all aerial transport. Right up until the 21st nothing flew to London, and on the night of April 20th I browsed the net reading about how a second cloud of ash would venture over Europe and passing precisely through Great Britain, and I kept calling the airport but nobody answered, not a single soul – although during the day they had told us to call after 23:00 hours -, and finally someone

Mihail VAKULOVSKI

The Eye beholding the Big Ben

answered from the “veterinary” and hung up instantly. so anyway, I spoke to pops to get us quickly to the airport and there we were, speeding for Bucharest, the mighty capital of our land. good thing we took a time tolerance because pops left everything to God’s will and didn’t answer his phone (I bet he had some 51 missed calls), nor did he answer the door, let alone his wife’s mobile phone. the trip had a less then promising start, but everything was right back on track once things were entirely up to us. from Bucharest all flights to London had been cancelled, and when we got to Budapest we were told the same thing, except for our plane which was not “cancelled”, but “standing by”. after some 4 hours with “Acid House” we boarded the first winning plane – ours, the rest remaining cancelled! as soon as we arrived to the airport we were given the occasion to learn how expensive London is, or how poor we are, but still, no place else did I find the transport that expensive, for instance, nowhere, 12 £ from the airport to Victoria, and there we purchased a one-week subscription for 35 Euros, otherwise we would have reached bankruptcy paying day to day tickets – 12+12+35+35+12+12... just for the transport...but we got there exactly for my cousin’s birthday and that was a great present for me, because even as a child I had been best friends with Rodica, with whom I always got along as if with a true sister. the following

day, Lenin’s birthday, we went out in the morning and returned at nine or ten in the evening, as would become regular for the rest of the days as well, while at night we would chat a little bit over a glass of wine provided by Rodica’s in-laws, a lively wine, as lively as the water in the fairy tales, one that suited our London mini-vacation perfectly. During the first day we walked from the London Bridge station to Soutwark Cathedral, from downtown with the Tower Bridge & London Tower & Monument – Royal Exchange – Bank of England – Guildhall with Shakespeare’s bust – St. Paul’s Cathedral - The Temple – Royal Courts of Justice – the University – Trafalgar Square (with the National Gallery and Nelson’s Column) – Whitehall Street – Cleopatra’s Needle all the way to the Palace of the Parliament with the Big Ben Tower, the 14-ton bell signaling the sharp hour, Westminster Abbey... We returned to Big Ben every day, not for the London Eye, but for the church where lye buried Newton, Dickens, Darwin, Shakespeare, Chaucer, Ben Jonson, Haendel, but we still didn’t get a chance to enter it. The second day of walking across London was a more cultural one, in tone with Shakespeare’s birthday. K had to go back and get another pair of shoes, and then we went to Globe Theatre (Shakespeare’s Globe) and to the Tate Modern. Shakespeare’s Globe was closed for visiting because the English celebrated him with theater plays,

and at Tate Modern we kept staring at all the art around, and everything was free, for Heaven's sake, except for Gorky's exhibition; if you do make it to London be sure not to miss Tate Modern and the British Museum, both with free access. We also walked through The Golden Hinde, Clink Prison, Oxford Street, the Hide Park with the Marble Arch at the end of Oxford street, the one filled with people and stores; the

Primark store that fills London up with Primark bags, Wellington Arch, Royal Mews, Queen's Gallery, Buckingham Palace and Queen Victoria Memorial, St. James's Park, Horse Guards, Government Offices, St. Margaret's Church (sharing the same yard with Westminster Abbey), Jewel Tower and more, as we were, on foot... We saved the last day for the British Museum and that was an inspired thought. Those guys

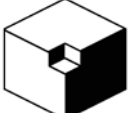
reunited the world's history in just one place, but they make it up for this historical and cultural conquest day by day: there is no entrance fee and you can roam all day long inside the walls of the British Museum. We came across the statue of Nelson Mandela, but we also met street artists of all kinds and origins, from circus stuntmen to comedians, and then we went on our way round Jubilee Gardens, the London Eye, London Aquarium, Royal Festival Hall, back to the Parliament again, Big Ben and Westminster Abbey, Sicilian Avenue, Greenwich Neighborhood with Greenwich University and with the National Maritime Museum and so on... I still have aching feet... London is a city just right for walking. At a first sight people are kind and obliging, they stop and help you even without asking them, it hardly ever rained at all and my retina still holds the image of the pink cherry flowers and the moon, charming all day long, not just at night, up there, above the clean, expensive, sober, green, flowery, diverse and immense city.

TIUK!

coordonator supliment: m.vklvsk
 design: Andrei Gamart
 corector: m.vklvsk
 traduceri: m.vklvsk
 desene: Dan Perjovschi
 traduceri engleză: Matei Predescu
 contact: revista.tiuk@gmail.com
<http://www.tiuk.reea.net>

Toate materialele aparțin Asociației Oberliht și KLUBului TIUK! și nu pot fi preluate fără acordul acestora.
 Răspunderea pentru materiale revine integral autorilor.

#4 | Revista la PLIC | iulie 2010
 literatură, artă, atitudine
<http://plic.oberliht.com>

This Is Us:

Mihail Vakulovski
Alexandru Vakulovski
Dan Perjovschi
Carmina Vakulovski

TIUK!

